

<< Nazad

Donji Vakuf

Muž: Ja sam rođen 1930. godine u Donjem Vakufu. Mi smo živjeli blizu grada. Školu sam pohađao. Po zanimanju sam stolar. Zараđivo sam lijepo, a poslije radnog vremena, kad završim u firmi, bilo je privatni ljudi, di si mogo otić još da zarađiš. Školovo sam svu djecu. I onda sam ja iz svoje porodice sašo dole, bliže samog grada. Tu sam napravio kuću. Imo sam radionu, imo sam štalu, imo sam sve one prateće objekte koji su mi trebali.

Ja sam kasnije otišo u penziju. Obolio sam. Kad sam ja radio, čim su mi djeca počela završavat škole, ja sam im odma našo poso i odma su mogli naći posla u nas, u Donjem Vakufu. Oženio mi se sin, zaposlila mi se nevjesta.

Nisam se puno zabavljao sa politikom. Ja mislim da nije bilo nikakvih teškoća od '45. godine pa ovamo, kad je Tito sredio to sve. Mogo si spavat na srid puta da te ne bi niko barno, ne bi ti niko našo, ako ti najde novčanik, uza te pare, niko ti to ne bi uzeo. Bila je taka jaka neka politika da te nije smio niko dirat. Pošten narod bio, nije se svađalo.

Izmješani smo mi bili, ali većinom je muslimansko življe, pa srpsko, Hrvata je bilo malo. Odnos između ljudi je bio super. I to je se sve družilo i živilo se ko carevi. Nije se niko svađo. Nekad se more malo prepričit, al da ti kažem bila je, kako ja kažem, harmonija na visini, bratstvo i jedinstvo, nije bilo nikakvih problema.

Pa pošlo je se ono, ja mislim '91. godine, prepreka, ovo, ono. Između sve tri nacije pošlo je se nekako prepričavati, gore i dole, i u tome je i iskrso taj rat. To je bilo '92. godine u maju. Uoći Prvog maja most je puko. Onda su Muslimani svi pošli surljat i povlačit 12 kilometara od Vakufa za Bugojno. Ono što je ostalo, Srbi su ih ,valda, istjerali. Oni su živili gore sve dok opet oni se nisu vratili. Ne bi oni nas istjerali, koliko sam ja čuo od ljudi. Velikani su to, zamjenom.

Bilo je užasno kad je most puko i oni se povukli gore. Onda je se pošlo dibidus svađati, roškati i prijetiti, psovati i svašta. Nastala je paljevina. Oni pale srpsko, Srbi pale njiovo, šokci gone, kupe stoku.

Žena: Četvrtog maja vojska je se obukla u odjela. Onda je počelo čišćenje Muslimana. Srbi čistili muslimanska sela. Bilo je grozno, brate, užasno. Granate su padale, bože sačuvaj. Bilo je i ranjeni i mrtvi. Ko kad je rat. Tako smo živili, sve pod granatama, tri godine.

Muž: Ja sam osto u Donjem Vakufu do '95. godine. Bilo je malo porušeno. Granate su padale. Bilo je kuća porušeni, bilo je i spaljeni, ali, uglavnom nije dibidus porušeno.

Oni zajedno ratuju, Muslimani i Hrvati. Srbi su posebno. Bila je linija njiova, bila je naša. E sad, kad provale jedni drugima liniju po noći, onda se tu vode borbe teške. Bilo je i mrtvi, i ranjeni, i svašta.

Za hranu je bilo grozno. Što ti dadne Crveni krst, ono što si ti imo. Nije se radilo, nije se sijalo. Ako malo posiješ, granata padne, zaprlja, uništi. Nema. Ako izađeš da radiš na njivi, granata...ko da je baca s kuće. Svaki dan strah, granate...Kod nas jednom je po noći jedna žena nanišla i veli: "Pale i žare Muslimani! Bježite!" To nije bilo tačno. Ja znam naše linije kud su, po čukama, sve šute, niko ne puca. Tako da ja nisam vjerovo. Drugi put, kad su rekli, ja sam reko da lažu, da nije tačno, da nije to istina, dočim, bila je istina. Sutradan oni dođoše. Bilo je prepreke, bilo je psovanja.

Žena: Izbjegli smo 12.9.1995. godine. Uveče su nam samo rekli: "Spakujte se s djecom i ajde!" On nije htio. Mi krenili s djecom. Potrpo me jedan komšija s djecom i sa snagom. On je osto. Kasnije smo mi došli u Banja Luku. Smistili su nas u ove neke škole. Dva mjeseca smo bili u tim školama. Kasnije podigoše nas gore, u Slapoviče, u kampove. Tu smo bili više od godinu dana, bez struje, bez ičega. Baš ko u logoru. Bilo je i gladni, i žedni, i goli, i bos. Ali, preživilo se to sve. Njega su djeca tažila preko Crvenog krsta. Eto, i došo je opet. Sta je on proveo, kako je, ja to ne znam. On zna.

Eto, što nismo bježali one tri godine rata. Bili sve Srbi, nije bilo Muslimana. To bila naša vojska, opkolila okolo sve. Muslimani bili s otu stranu, tako da smo mi ostali u onom sklopu. I kad smo pošli bježat, bože sačuvaj, u Jajcu su nas ustaše dočekale na mostu. To ne znaš ti ko je šta, il je vojska, il su ustaše, il su Muslimani, il smo mi. Sve je se to izmješalo. Onda su granatirali naše autobuse. U Jajcu poginulo naših, tri-četri autobusa naroda. Pogorio sve. Ne daj bože da se ponovi više!

Muž: Dok su oni došli u moju kuću, odma su oni mene otirali. Otirali me tu dole, u Vakuf. Tu sam bio do možda jedno deset, dvanest noći. Onda su nas potrpali u auto. Bilo je tu i vojske koju su zarobili, bilo je i civila. Otale su nas za Bugojno, dvanest kilometara. To je bilo u septembru '95. godine. Bio sam ti u Bugojnu dvanest dana u jednog magazin. Dole beton. Tu da smo ostali, pomrli bi. Tu je se držalo nekakvo stočno sjeme, ugalj, svašta. Otlen su nas digli, pa su nas sproveli prema Travniku. Dolac, tvornica šibica. Tu smo samo tri noći prenočili. Razdvojili su vojsku i civile, i nas vrati opet u Bugojno. U Bugojnu kaže đe je ko zarobljen i odakle je ko rodod, tu ide. I nas je vratilo i ja sam bio pet mjeseci u Donjem Vakufu. Dali su nam krevete i bili smo u jednom podrumu. Vojsku je odma oteralo svu za Travnik. Samo ostalo nas osmero, dvi žene i nas šest. Uslovi u zatvoru su bili: imali smo što se tiče hljeba dovoljno, ali varivo. Nije bilo mesa, nije bilo supa. Tanko je bilo.

Prvo nam je vrijeme bio i stražar, pa nas je čuvo. Imaš ljudi koji popije, dolazi da te vidi i ako je neko njegov pogino, kaže "Daj da ga zakoljem!" Bilo je svašta, teški trenutaka. Kasnije sam ja jednog svog poznanika zamolio, pa mi je dao katanac da se može zaključat iznutra.

Za ostale članove familije nisam znao ništa dok nije iz Zenice došlo dvoje-troje. I onda su meni dali jedan papir, akt, da se ja mogu javit svojoj porodici. Ja sam

samo javio se i poslo prema Banja Luci. Znam da su dole otišli, tako da mi je jedna ćer u Prijedoru, dole kod Banja Luke, ona me je pronašla. Kasnije smo se dopisivali i nama je kasnije došo iz Sarajeva nekakav zamjenik, Srbin je, tako da smo mi pušćeni u razmjenu. Zamjenili se i razmjena je bila u Banja Luci. Ja sam otišo i više nisam ni otišo nikad, evo ima tri godine.

Dok sam bio u logoru, dvaput nas je pošjetila hrvatska organizacija Karitas. On je samo došao, zna me taj čovjek i kaže "Šta vam je najpotrebnije?" Ja sam mu reko hrane i odjeće malo, pa su nam donili konzervi. A hljeba smo imali. Pošto su znali u Vakufu Muslimani da sam ja stolar, mene su zaposlili. Ja sam oko tri i po mjeseca radio, popravljao im stolove, stolice, staklio, najlon zatezo đe nema stakla. Oni pošli otvarat prodavnice i tako da su me iskorišćavali. Radio sam, al, eto, bolje da se krećeš nego da ležiš.

Idem ja ulicom, ide stražar sa mnom. Ko kad smo mi tu rođeni, sve se znamo. Viče meni poznanik: "Kako si?" Ja njega znam, odgovaram, a onaj sa štulama, nema nogu, jedne ili obe, šta ja znam, on jebe četničku mater. Veli: "Vidi, on oda ovda, a tuko me juče, a vidi mene!" Tako da je bilo ti trzavica. Drugi mi je čovjek reko: "Povuci se nazad, nemoj da se prepireš, baciće ti bombu pa ćeš i ti ostat bogalj!" i tako da sam ja tu uvijek po malo se izvlačio.

Ja sam onda otljen, došo u Prijedor. Došo je SFOR, međunarodni Crveni krst. Bila su dva auta i što smo god imali, oni svoji prnjca, to si pokupio i bez dokumentacije ošo. Dole su nas čekali naši, rodbina i tako da je svak primio svoga i odlazi onaj, kud je otišo, šta ja znam, nisam te ljude više nikad ni čuo ni vidio, ošli su dalje. Iz Prijedora sam došo u Banja Luku. Došo mi je sin i ja sam i on došli gore u Slapoviće. Tu sam bio godinu dana. Ženu sam vidio kad sam došo gore, u Slapoviće. To je više Srebrenice.

Snaha: U Banja Luci je bilo mjesto gdje su se razmjenjivali, Muslimani su išli na muslimansku stranu, a Srbi na srpsku stranu. Uslovi u Slapovićima su bili nikakvi.

Muž: To je bio ko logor, 450 kampova, ovi kućica. To je sve bilo jedno do drugoga.

Snaha: U svakom kampu, kad smo došli, živjele su dvije do tri porodice. U jednoj ovoj kućici, petnest ljudi, u nekim više, u nekim manje. Nema struje, voda napolju. Na početku ponekad suhu hranu smo dobijali. Po četvrt hljeba ili ribu. Onda su nam pošli djelit brašno i tako tih namirnica. Onda smo došli ovde, poslije godinu dana. Da smo bliže civilizaciji, jer gore je bilo 15 kilometara od Srebrenice. Ovde su uslovi bolji. Mogu nam djeca ići u školu, imamo neku struju. Možemo zaraditi koji dinar. Negdje odeš, pa radiš.

Muž: Djeca su malo odrasla i ja imam nešto malo penzije. Ćerka mi malo zaleti se, pa radi. Njezin čovjek, moj sin, isto. Odleti malo u Srbiju, pa radi. Da donese djeci da kupi školske knjige, pribor i to. Ovde je sad kud i kamo bolje, premda nije ni ovde dobro. Nemamo vode u kuću.

Snaha: Nije ni blizu onoga što smo mi navikli. Što god smo poželjeli, mogli smo da imamo, da idemo na more, na zimovanje. Jednoj djevojčici mi je sedam godina, sinu mi je devet. Oni ni vidjeli mora nisu. Možda tako, na televiziji. Muž za Srbiju ide po mjesec dana. Tamo radi, kopa kanale za telefon. Dođe ovamo sedam dana da se malo odmori i da mu operemo veš i tako. I onda opet.

Muž: Nismo nikako više vidili svoju kuću u Donjem Vakufu. Da ti kažem, ovi stariji imaju i nade i želje da se vrate, a mlađi ne.

Snaha: Nemam ni nade, ni želje da se vratim. Jer mi smo živjeli kao braća i sestre i sa Muslimanima, i sa Srbima i sa Hrvatima. Ja sam imala više drugarica Muslimanski, nego Srpkinja. Živjeli smo kao jedno, dok se nisu ove stranke umješale. I onda je to puklo ko balon. Sad neko ko je ubio mog brata, da ja mogu da idem sa njim da živim?! Da li biste vi to mogli?!

Muž: Pa, što se tiče mene, i ja se sada ne bi vratio. Samo bi se vratio kad bi se vratilo, recimo, 90% ljudi. Ali ovako se vratit sad pod njihovu komandu, da ja opet budem njegov sluga. A ako bi se bilo pa da se podjeli, pa da bi bila neka srpska komanda, ja bi se vratio. Vratio bi se svak. Ako bi imo zaposlenja i kad bi firme počele da rade ko što je bilo prije rata. Al ovako, ne može! Nemaš se đe vratit. Znam u kući ko mi je od Muslimana. To je ubij bože, to je prljavo. Ne bi se vratio. Ja vjerujem da je i to što sam imo, propalo sve živo. I sad, kud da se vratim ja?! Onda bolje, ako bi se moglo prodat, pa otić negde kupit. Uglavnom, vidićemo šta će odredit rukovodioci. Da li će se to moći prodat, ili će se moći razmjenit, čuće se. Ovi koji su zadnje vreme išli, bilo je autobusa organizovanih, kažu da su iznad nas sva sela porušena, popaljena. Di sam ja lično, moja kuća, kažu, da nije. Ja nisam vidio, ne mogu ti ja sad ništa reć. Kažu da žive Muslimani u njojzi. Njegovu su zapalili gore, a on je više mene gore bio duplo. I on je sad ošo u moju kuću i on sad živi tu. Nemam nikakvog kontakta sa njim.

Snaha: Nisu oni prognanici. Oni su naše prve komšije. Žive u našoj kući. Kako smo se osjećali kada smo napuštali kuću? To je bilo u nekom vremenu od pola sata. Da sada vama, recimo, neko dođe i kaže "Napuštajte svoju kuću, bježite! Vakuf je pao!" Jednostavno na takav način. Nije da je bila nekakva borba, da su se vodile borbe pa da su Muslimani prodrli, pa da mi moramo bježati pred puškom. To je bila politika neka. Neko je nas prodo i mi smo morali da napustimo svoje domove. Nismo imali vremena za kupljenje stvari. Ma, kakve stvari! Samo da živu glavu izvučemo! Srećom, bio je komšija jedan, pa nas je potrpo u svoje auto, tako da nas je izvuko do Banja Luke. Bilo je ljudi koji su pješke sto kilometara išli. Kroz šume, cestom i tako.

Muž: Pa ja narod je bježo. Kad sam ja zarobljen bio, kaže mi jedan čovjek : "Mi vas nikad ne bismo išćerali iz vaši bunkera, da nije bilo naređenje od velikana. Potpisano! Povlači se dotlen i gotovo!!!

Snaha: Jer mi smo imali vojsku. To su bili sve žitelji toga grada i oni su bili voljni da čuvaju taj grad. A nisu ga mogli učuvati zbog nekih političara. To je sve politika. Jedino nas politika može natjerat da se mi tamo vratimo. Da nam ne daju nikakve uslove, da nam sve obustave, da nemamo ništa, jedino na takav način, da nas prisile da se vratimo.

Muž: Najveće su brige, što se tiče mene, ja vjerujem i moji svijuju, ne znam gdje sam i gdje ću. Neizvjesnost. Visim ko sijalica gore. Da je meni da mi kaže ideš tu, u taj grad, pa evo ti plac, pravi kuću, ostaćeš tu. Ja bi sav bio sretan. A tamo, ako se mogne prodat, pa da dobijem koju paru i da se vratim, da platim tamo da kupim. E, to bi mi bilo najviše, jer živim u neizvjesnosti. Ne znam ni kud ću, ni šta ću i ne znam ni dokle ću ovako.

Snaha: Živimo od danas do sutra.

Muž: Jer, vidiš ti, svaki ovaj mjesec, svaka godina je i Crveni krst tanji. Neće ti moć vazda davat. Davalo je se, a sad nemaš zaposlenja. Ona bi sad mogla radit, radila je i dole.

Ja mislim da je moralo doći do ovoga rata. Pa, koliko sam ja malo pročitao, a čuo sam i od stariji ljudi, većinom muslimanski živalj, koji je nekako se bio i osilio, tako da je neko to presjeko, taj lanac i da je došlo do ovog rata. Ja ne krivim ni Muslimane, nego je moralo doći do rata. Nekako je se bio izopačio narod jedan prema drugome. Krivi su lideri sa sve tri strane, a kod nas su ti bili, zna se, Alija, Tuđman i Karadžić. Nisu oni sami koji su zavadili narod. Onaj ko je zavadio taj je imo interes. Neko ko je nekad živio slabije, sad za vreme rata je prošo bolje. A tako ti je i kod Muslimana, i kod Srba.

Snaha: Za mene su krive strane zemlje, Njemačka, Amerika i ostale, da ne nabrajam. Njih dvije su najveći krivac za ovaj rat. Oni jednostvano, meni se čini, mrze nas, Srbe. Oni hoće da nas jednostavno nestane..

Muž: Ja mislim da rat ponovo niko sad ne bi želio. Ali, evo, sad šta se dešava na Kosovu, dole u Srbiji. Neko to muti opet, hoće da se to zavadi, da se to dođe do rata. Ništa nije nemoguće, sve je moguće.

Snaha: Ne daj bože. Samo rat mi ne želimo. Nikad više.

Žena: Kao prije, ljudi više nikad ne mogu živjeti zajedno u Bosni i Hercegovini.

Snaha: Nikad. Sad sam rekla, kako ću ja živjeti sa vama ako ste vi meni ubili nekog mog dragog. Ne samo meni. To ti je skoro svaka porodica da je izgubila nekog svog. I nas, i njih. I kako biste vi sad živjeli sa njima? Nikako! Kada bi bio ponovo početak rata, ne znam šta bismo bili u stanju da uradimo drugačije. Da se ubijemo. Samo to nam preostaje.

Muž: Ne bi. Ja, recimo, ne daj bože, ako bi došlo do drugog rata, samo bi gledao da spasim djecu.

Snaha: Pa, gdje ćeš ih spasiti?! Gdje?! Pa, sad više nemamo kud.

Muž: Pa, opet bi bilo neko naređenje. Povlači se gore il dole! Razumiješ? Amerika oće da osvoji čitav svijet. Al neće! Budi sigurna da će i njojzi doći vrijeme. Pa, vidiš sad, koliko ja bar mislim i ovako malo pogledam, vamo se sad udružila Rusija, Kina.

Žena: Imam ja sestričnu i zeta...i djecu njezinu. Otišli su zbog rata u Njemačku, ko izbeglice. Kamo sreće da smo i mi. Da li će se oni sada morati vratiti iz Njemačke, to se ne zna. Možda će ići negde dalje.

Snaha: Nekad nam nacionalnost nije bilo važno. Mi smo svi bili ili komuniste ili djeca komunista, i za nas religija nije važna. I za mene religija uopšte nije bila važna, a sada mi je važna. Sada ja svoje dijete vodim u crkvu, učim ga da se bogu moli, da se krsti. Došlo je takvo vrijeme, jednostavno. Oni žive u nekom drugom vremenu od onog u kojem sam ja živjela. Ja sam Srпкиnja i moja djeca su Srbi. Svi smo mi Srbi. Pa, nisam se ja nikad stidjela da kažem. Ja, kad sam se rodila bila kršteno dijete. Dok sam se rodila mene je moja majka krstila. Ja sam uvijek bila Srпкиnja, ali priteglo je ono vrijeme komunizma, da sam bila komunista.

Muž: Ja sam to prije doživio neg ona. Ja sam isto bio komunista i na poslu sam bio i bio sam rukovodilac organizacije.

Snaha: To nama prije nije bilo važno, jesil ti Srbin, Musliman ili Hrvat. Mi smo se svi družili, živjeli smo kao jedno, kao braće i sestre.

Muž: Narod je se malo zavadio, a kako se kaže kod nas, mnoga je krv pala između sve tri nacije. I prije su kod nas žene vodile djecu u crkvu nedeljom, i kad je kakav svetac. Samo komunisti nisu. Recimo, ja nisam išo nikad, nit je moja nevjesta. Njezina mater jest i moja baka jest, a ova mlađa generacija nije. I još uvijek i ovde slabo ide.

Snaha: Sada narod ide daleko više u crkvu nego prije. Sad ide i omladina, a prije nije išla. Puno više sada svijeta je se priklonilo crkvi. To je zbog rata.

Žena: Podjelile se nacije, odma je i to otišlo. Ja kao žena, majka troje djece, ja sutra se ne bi želila vratiti u onaj Donji Vakuf. Ne osjećam da sam sad ko što sam bila. Ja sam doživjela još jedan rat. Ovo je drugi. Mene su ustaše išćerale, imala sam možda šest godina 41. godine, pa oterali nas u Srbiju. Pa doživjela taj rat, pa sad ovi. Sjećam ga se dobro zato što smo bili gladni.

Muž: Dok sam bio dole pet mjeseci zarobljen, nema osmjeha na licu kad ga ti pozdraviš i kažeš "Kako si". On ti je oborio glavu i nema ko prije nimalo da vlada prijateljstvo. Nema ko što je prije rata, nema.

Žena: Evo, idu naši sad na groblje, da posjete spomenike. Kaže iza zavjese vire, nema da se gleda.

Muž: Što se tiče ekonomske situacije Republike Srpske, slabije se piše nego za Federaciju. Jer većina arapskih zemalja to je slalo i zna se kome je to išlo. Vamo naši nisu dobili ni 3-4%.

Snaha: Nama, u Republici Srpskoj, Srbija bi jedina pomogla da stanemo na svoje noge. Ona to nije u mogućnosti zbog toga što se njoj samoj to dešava. A strane zemlje su nam okrenule leđa. One će pomoći i Hrvatima i Muslimanima na sve načine. Mi smo ostali jedini kojima niko ne pomaže. Oni već rade, idu na more. Hrvati i u toku rata. Gledala sam preko televizije, Hrvati su živjeli i u toku rata kao što smo mi živjeli prije rata, dok mi nismo u mogućnosti. Ja ne vidim u skorije vrijeme da ćemo mi imati neki život. Mi živimo od danas do sutra, zato što moramo, što smo prisiljeni,

Muž: Što se tiče političke situacije kod nas, sad je malo bolje. Što nevjesta kaže, ima opet velesile koje naređuju. Ljudi unišli, krstare po našim drumovima. On ti određuje, on ti naređuje, tako da se to još drži. Kad bi se sutra oni povukli, bogami bilo bi opet loše.

Snaha: Taj SFOR hapsi uvijek srpske neke kao ratne zločince. Kad ste vi čuli da su oni uhvatili nekog Muslimana kao ratnog zločinca, a svi smo mi tu negdje. Ubijali su i oni kao što su i naši ubijali. Ali samo su Srbi kao neki neprijatelji ove zemlje, a ni Hrvati, ni Muslimani nisu. I po tome se vidi da nas mrze, jednostavno nas mrze.

Muž: Kad bi se moglo birati, ja bih lično izabrala ono vrijeme kad je Josip Broz Tito bio na vlasti. To je bilo pravo.

Žena: Svi bi. Onda je bio život svima fin.

Snaha: Onda smo imali i poso i stanove, i sve, što smo god poželjeli to smo mogli da imamo.

Muž: I niko ti nije opsovo ništa. Smio si popit rakiju i spavat na drumu. Bila je jaka politika, da nije niko smio nikoga vređat. Što se tiče mene lično ja bi najvolio da se to opet sve sredi i da se živi zajedničk, ako bi moglo. Ako se ne može zajednički, neka se, brate, podjele kako je i sad podjeljeno, ali bi trebalo da se jednako gleda na sve tri nacije.

Snaha: Da gledaju istim očima nas Srbe kao što gledaju te Muslimane ili Hrvate. Da smo i mi u njihovim očima isti, a ne da smo mi neki ratni zločinci, neka promašena nacija. Mi smo dobri ljudi, samo to niko ne zna il ne želi da zna.

Muž: Ja bi najvolio kad bi moje želje sad bile, samo da mi kažu šta će bit i đe ću ostat, pa da mogu radit nešto. Jer kad bi ja sad znao đe ćemo mi, ja ovde nemam ni kupatila, ni WC-a u ovoj baraci, ja bi sebi nešto napravio. Nemam vode, pa bi možda doveo vodu uz pomoć sviju nas koliko nas ima.

Snaha: Da nam daju adekvatan smještaj i da nam daju poso da mi možemo radit, da sa ovih deset nokata sebi zaradimo pare da možemo da živimo, a ne da se patimo. Moj muž radi tamo od jutra do noći da bi donio koji dinar, da ja mogu svom djetetu kupit svesku i olovku i da ga pošaljem u školu. Nemamo ni peti dio onoga što smo nekada imali. Samo da se ne dogodi rat, jer to ni dušmanu svom najvećem ne bi poželila. Kad bi ponovo bio rat, jer to stvarno ne bih mogla podnjeti.

Muž: Ja bi poželio svim čitaocima koji budu to čitali, da budemo u ljubavi i slozi. Ako bi se moglo ko što smo nekad bili.

Žena: Nema od tog ništa.

Snaha: Nema od tog ništa...od te ljubavi ništa. Kao što je nekad bilo, neće nikad.

Muž: E pa sad...